

השטנה, שהרי רק מלים היו, ומה כבר יכולות מלים
לעשות? בכל מאדנו רצינו להאמין, שאם רק נכפף
קומה לזמן קט, תעבר הסופה ואיננה: גם לאחר הלילה
שבו נשרפו בתי הכנסת, והרחובות הוצפו בבדלח
הזכוכיות המנפצות, המשכנו לקוות לטוב, שהרי רע
יותר כבר לא יוכל להיות, וכלנו אחרי הפל בני תרבות
אנחנו:

אוי לו לשוטה העור, שלא ידע מה צופן העתיד: היה זה
יום ששי בערב: ישבנו בסלון, ומנפרד, אבי הנכה בכסא
גלגלים, הצטרף לשירת המקהלה שהשמעה ברדיו:
לפתע נפרצה הדלת והם נכנסו, שחרי בגד ומצחצחי
מגף: את אבא דחפו לחדר הסמוך ועלינו צו ללארוז
מזודה בתוך עשר דקות: "אתן יוצאות למקום מוגן
ובטוח", אמרו, "מהר, מהר!": ולאחר מכן רק תמונות
חטופות וקולות מקטעים: יריה בודדת, מבטיהם
החלולים של השכנים, כבר העיר הקפואה, ועקת
הפרדה של אמא, המשאית המצחינה, הרקבת שאין בה
טפת אויר לנשימה, הצריף הארוך שרק מטות עץ בו,
והקאפו חמוצת הפנים:

את שערותינו גלחו בשהכנסנו לצריף, ובמקום הכוכב
הצהב המששה, צרבו על ידינו מספר כחל: ומאותו רגע
רק לתפר ולתפר, מבקר עד ערב, ללא מנוח, יום אחר
יום, בובעים, מעילים, חלצות ומכנסים שיתאימו למגף
המצחצח: בתחלה עוד שאלתי "למה?". למה אני? למה